

[Ingeborg Hansen.]

noget nyt, nemlig Smitteopsporingen. Det er meget skarpere Foranstaltninger, der indføres, men naar Forholdene er saa alvorlige, som de er, maa man taale disse Foranstaltninger, selv om man i øvrigt ikke er Tilhænger af for megen Tvang inden for Privatlivet. I øvrigt maa det erkendes, at i mange Tilfælde gives der efter Lovforslaget Ret til at benytte Tvangsforanstaltninger, men ikke Pligt dertil, saa at det beror paa Lægens eget Skøn, om disse Tvangsforanstaltninger skal anvendes eller ej, men naturligvis gennemføres der til en vis Grad Pligt til at benytte Tvangsforanstaltninger, da Lovens Bestemmelser ellers let kunde blive illusoriske.

Den højtærede Indenrigsminister har allerede i sin Forelæggelsestale nævnt de skærpede Foranstaltninger, der omhandles i § 11, som er ny. Herefter har Lægen Pligt til at sørge for, at Smittekilden bliver opsporet. Denne Pligt findes for saa vidt allerede, som den er optaget i de Normaloverenskomster, der er oprettet med de visitende Læger, men nu gives der altsaa efter Lovforslaget ganske bestemte Regler baade for Lægerne og Patienternes Pligter i den Henseende.

I § 3 hedder det, at Patienter har Pligt til over for Lægen at opgive deres Navn, Stilling og Bopæl og at meddele de fornødne Oplysninger med Hensyn til, af hvem de kan være blevet smittet, og i § 11 bestemmes det, at enhver Læge har Pligt til at søge Oplysning hos Patienten om Navn, Stilling eller Bopæl for den eller de Personer, fra hvem Smitten kan hidrøre, og Lægen skal saa give disse Paabud om inden en vis Tidsfrist at lade sig lægeundersøge. Denne Pligt maa siges at være nødvendig, naar man vil Ondet til Livs. Den kan være farlig, fordi man løber den Risiko, at der gives forkert Anmeldelse som en Hævnaakt eller af andre Grunde. Her maa Lægen naturligvis udvise stor Takt og Forsigtighed, men det er i øvrigt Egenskaber, som udkræves efter næsten alle Bestemmelser i Lovforslaget, da det er meget delikate Forhold, der berøres.

Disse Paragraffer omtaler altsaa Pligten for Læge og Patient til at opgive, af hvem Patienten kan være blevet smittet. Lovforslaget indeholder ikke nogen Bestemmelse om Pligt til at oplyse, hvem Patienten kan have smittet. Her har Udvalget i sin Betænkning givet den Motivering, som er rigtig nok, at hvis en Patient selv skal opgive, hvem han kan have smittet, anmelder han for saa vidt sig selv for en Forbrydelse, fordi det efter Straffeloven er strafbart at

udsætte nogen for Smitte med Kønssygdom, og da man ikke har Pligt til at opgive sine egne Forbrydelser, har man altsaa ladet dette ligge. Jeg vil dog gerne have Lov til allerede her at sige, at det forekommer mig, at § 11, Stk. 2, er affattet paa en Maade, som ikke helt stemmer med Bemærkningerne og med Hensigten. Der staar, at det endvidere paahviler Lægen at drage Omsorg for, at Personer, som Patienten kan have smittet, bliver lægeundersøgt. Der bør dog vist staa, at det skal dreje sig om Personer, som Patienten oplyser at kunne have smittet. Den Vending bruges i Bemærkningerne, og det er ogsaa det rigtige, for som det staar, ledes Tanken hen paa, at det er Lægen, der skal skønne om, hvem Patienten han have smittet, men dette er efter Lovforslaget og Bemærkningerne ikke Mening. Det er Meningen, at Patienten selv kan oplyse om, hvem han kan have smittet, og at Lægen derefter skal tage Stilling.

Kapitel VI omhandler Tvangsforanstaltningerne, Opsporing af Smittekilder o. s. v. Tvangsforanstaltningerne er henlagt til Embedslægen i Forbindelse med Politiet.

Ogsaa i § 14 er der et Udtryk, der ikke stemmer med Bemærkningerne. § 14 siger, at naar et Paalæg, som en Embedslæge eller i København de omhandlede Klinikker har meddelt nogen om at lade sig underkaste Undersøgelse og Behandling, ikke efterkommes, skal Fremstilling for en Læge ske ved Politiets Foranstaltning efter Anmodning fra Embedslægen. Der bør formentlig staa: *kan* Fremstilling for en Læge ske ved Politiets Foranstaltning, idet det vel ogsaa her er Meningen, at Lægen skal have Ret til at skønne over, hvorvidt han vil lade Fremstilling ske ved Politiets Foranstaltning eller ej, og dette er i Overensstemmelse med Motiverne til Lovforslaget.

Det forekommer mig rigtigt, at Tvangsforanstaltninger henlægges til Embedslægen og de andre autoriserede Læger, der er nævnt i Lovforslaget, og det er lige saa rigtigt, at hele Undersøgelsen og Behandlingen for offentlig Regning er henlagt til disse, saaledes som den højtærede Indenrigsminister gjorde Rede for i sin Forelæggelsestale. Der har rigtignok været Kritik herover og Uenighed om, hvorvidt de praktiserende Læger ikke skulde have Ret til ogsaa at undersøge og behandle Patienter for offentlig Regning. Heroverfor fremhæver Betænkningen de samme Betæneligheder, som den højtærede Indenrigsminister gjorde sig til Talsmand for, nemlig for det første det ønskelige i at faa selve Smitteopsporingen samlet paa saa faa Hænder som muligt,